

unii să își înțeleagă că nu este întotdeauna ușor să te
întâlpi cu oameni care doar vor să te cumpere sau să
muncă să te săracă. În schimb, există oameni care să
câmăra în tine și să te aducă la locuri nesigure
să te desfășoare. Acești oameni sunt deosebit de periculoși. De
multe ori, nu pot să le spui nimic și trebuie să le
lăpăzi și să le urmări pe tot parcursul zilei, să le urmărești și să
Capitolul I

*Cred că ar trebui să renunțăm la foarte
multe lucruri pentru a înțelege cu adevărat
ce înseamnă să fim fericiți.*

Mâine dimineață plec. Îmi este dor de tine, abia aştept să ne vedem. Voi lua trenul la ora treisprezece și plec din orașul ăsta agitat și cu prea multă forfotă. Poate în noul oraș voi avea mai multă liniște și vom începe o viață a altor vise.

Scriu mesajul în timp ce încă împachetez bagajele. Mă chinui printre amintiri. Prea multe cutii scrise cu marker-ul, haine și pantofi, valize și prea multe pungi. Apartamentul închiriat încă este mizerabil după toată dezordinea făcută din cauza bagajelor. Praful se vede pe mobilă, iar acolo deja mă gândesc să îmi scriu gândurile. Să le însirui, iar apoi să plec, să îmi las povestea în locul acela și apoi să fug. Să mă părăsesc de tot ce am cugetat, de rău, de prea multe întâmplări nefavorabile. Să îmi iau în spate doar lucrurile dragi, farfuriiile din porțelan de la mama, cizmele și pantofii cu toc. Plec cu nesimțire și fără să îmi pese. Mă mut din orașul acesta la doua oară, din mizerie și chin. Îmi doresc să găsesc altceva și alți oameni. Mă gândesc dacă ar fi posibil aşa ceva, dacă în naivitatea mea ar încăpea și acest vis, dacă prin faptul că voi scăpa de mine, cea de acum, voi reînvia sau mă voi reîncarna în alta, cea care călătorește spre altă nebunie a sorții. Spre Orașul Nou în care viața, oamenii, poveștile și amintirile, totul, absolut totul va fi nou și frumos.

Ești plecat de câteva zile și parcă nu te-am mai

văzut de luni. Ce naiba se întâmplă cu noi? Nu înțeleg această chimie ce ne apropie și această fizică prea complicată ce ne desparte. Nu înțeleg secundele, minutele și timpul acesta. Deși aproape că ne auzim zilnic la telefon, parcă nu îmi este de ajuns. Sunt dependentă de tine și de toate tâmpeniile tale. De miroșul de țigară pe care îl expiri, de berea nelipsită și de bețiile tale. De vorbele în vînt și de certurile noastre. Prea multe lucruri ne leagă ca să nu îmi fie dor de tine. La naiba, ne leagă timpul acesta. Pe vecie!

Răbdare, răbdare! Mâine te văd. Am închiriat deja apartamentul în care vom locui. Trebuie doar să facem curat în el. Știu, iarăși trebuie să ne mutăm și să facem curat. Dar nu mai contează! Important este că am găsit un cuibușor, că acolo putem să ne facem toate nebuniile. Pe mâine seară avem o cameră de hotel din partea șefilor. Colegii de serviciu par să fie de treabă. Îmi este dor de tine și abia aştept să-ți văd corpul, să te iubesc și să te „chinui” o noapte întreagă. Lasă timpul săurgă în favoarea noastră și nu te mai gândi la el, gândește-te la mine cum îmi este dor de tine. Pup.

P.S. Cu bagajele cum stai? Îmi pare rău că nu sunt acolo să te ajut. Bine că o ai pe Katia, să te ajute ea.

Mai avem câteva de împachetat. Mare noroc de

ea. Sper să mă descurc cu transportul mâine, să le trimit spre tine. Sunt multe. O să ne descurcăm până la urmă. Am slăbit mult și sunt stresată. Parcă nu se mai termină odată toată cacealmaua asta.

Nu te mai plângere. Tot răul spre bine. Doar știi deja.

Știu Marcus. Știu că răul se petrece doar în favoarea lucrurilor minunate. Și simt că acum timpul și-a făcut treaba cum trebuie! Știu că de acum înainte vom fi mai fericiți și lipsiți de probleme.

-Aș fuma o țigară, îi spun prietenei mele, extenuată și foarte obosită...

-Am terminat! De acum putem să ne relaxăm. Dăm comandă de o pizza?

-Nu ar fi rău. Și o sticlă cu vin! O să-mi fie dor de tine, Svetlașa! Nebună ce ești!

-Peste tot te cară bărbatul ăsta. Nu știu cât o să mai reziste așa.

-Ei, încă mai pot. Nu știu cât, dar încă nu am obosit. Mă încarcă iubirea. Și apoi râd...

-Te încarcă naiba! Ai schimbat mai multe apartamente față de căți bărbați am schimbat eu. Măcar dacă te-ar fi regulat câte unul în fiecare. Dar așa, tot numai cu el...

-Încetează! Numai prostii vorbești. Dacă nu ar fi fost el să mă stăpânească aş fi devenit o curvă de

primă clasă. Am noroc!

-Sau poate o curvă cu bani. O femeie care nu ar fi fost nevoie să se tot mute dintr-un oraș în altul doar pentru o stabilitate financiară.

-Onoarea, draga mea, onoarea! Mai bine moartă de foame, decât curvă pe bani murdari.

-Mda... Hai să comandăm dacă tot veni vorba de foame! Pizza Diavola, te rog. Picantă și vinul să fie roșu.

-Imediat sun!

Aerul de vară cald și umed începe să își facă prezență în apartamentul de la etajul zece. Suntem în luna lui Mai, prima lună de vară care deja ne înfierbântă corpurile. Suntem extenuate, strânsul lucrurilor ne-a obosit teribil, iar acum că aproape am terminat de împachetat și de aşezat în cutii toate fleacurile, iar noi ne-am liniștit foamea cu feliile de pizza picante, alegem să ne trântim pe colțarul gri închis, tapițat cu un material grunjos care ne scarpină pielea. Căldura ne încinge iar condimentul mâncării accentuează fierbințeala corpurilor noastre. Ușor, ușor, hainele de pe noi încep să cadă preferând la un moment dat să rămânem în ceva mai lejer, adică aproape dezbrăcate. Sânii îi lăsăm fără sutien, iar maioul Katiei, aproape transparent, conturează rotundul lor. Broboanele de sudoare i se scurg pe ceafă până la marginea maioului alb. Îi dă un aer sexy, aproape excitant. De fiecare dată

când o văd în astfel de ipostaze mă pune pe gânduri. Este frumoasă, cu părul negru acum prins într-un coc simplu sus, în vârful capului iar câteva șuvețe ondulate rămânând dezordonate, ba pe spate, ba peste chipul alb fermecător. Poartă ochelari, iar când privește prin ei cu ochii verzi, aproape că îngheță dacă nu o cunoști prea bine. Are un aer elegant, dar sobru și serios, zâmbește rar, iar când o face, orice ființă omenească o îndrăgește. Din ochii ei nu poți înțelege prea multe, pentru că sunt vioi și şireti, pentru că iubește haotic, iar pentru că este artistă, acest lucru o dezechilibrează uneori. Artiștii iubesc diferit, aşa am crezut mereu, iar ea chiar este diferită de ceilalți oameni. Rămâneam amândouă în aceeași ipostază, una erotică, dacă mă gândesc bine. Căldura din cameră, vinul sec roșu, muzica rusească pe care o pusese Katia, corpurile noastre goale și relaxarea care ne cuprinde, schimbă cu totul apartamentul gol.

Vinul ne amețește, plângem și râdem uneori. Știm că o să ne fie dor, știm că despărțirea aceasta va durea și că o să ne fie greu. Dar încercăm să trecem peste, să ne simțim bine una cu alta, să purtăm discuții prostești despre bărbații și curvele ei. Așa le spune ea: „Curvele mele”. Iubește nestingherit, fără scrupule și aproape că nimic nu o oprește să își scalde plăcerile sexuale în tot felul